



Salvador Balcells
Quatre dies
de març

L'ECLESIA

bromera

Premi Novel·la i Falles
de Cullera

–Pensar... he de pensar... però quin mal de cap tan horrible que tinc! Tranquil·la, potser respirant. In..., 1-2-3-4-5..., ex..., 5-4-3-2-1... –Intenta centrar els pensaments tot recordant la veu dolça de la monitora de ioga, mentre ompli i buida la panxa i el pit d'un aire viciat. Però encara té el cervell mig emboirat, com si es despertara d'una ressaca, la boca seca, els ulls plorosos i les temples fuetejades per unes punxades que com uns rajos travessaven el crani en totes direccions. No recorda haver begut, de fet no recorda quasi res. Gira els ulls i mou el cap, atenta a qualsevol soroll. Només sent la seua respiració, que atura per uns moments. Silenci. Nota un regust com metàl·lic quan es passa la llengua pels llavis. Sang? Es palpa el contorn de la boca i troba uns regalims ressecats a les comissures. Se'ls llepa i, a poc a poc, es van dissolent. No sap on és, ni com ha arribat, ni què fa ací... Són les úniques certeses que té, de moment. Està ajaguda en el que sembla un llit, amb dificultats per a moure les cames. Per què? També hi ha un coixí, molt tou. Per un moment se li acut que li l'han posat per comoditat.– Em dec estar tornant boja? Aquella veu d'home que em ve al cap... qui pot ser?, què em diu? Em costa d'entendre... La finestra? Quina finestra? –La consciència del propi cos la va recuperant lentament. Li ha costat adonar-se que té els turmells immobilitzats. No veu què és, però de l'esforç per deslliurar-se'n ara té les cames adolorides. Deu estar lligada? Té una coneguda a qui lliguen al llit com a joc eròtic..., però no és el seu cas. O sí? Es pregunta què pot haver passat per a trobar-se en aquella situació. On era abans d'estar ací? Fa l'intent d'alçar-se amb vehemència i es pega un colp al cap. El sostre és molt baix, no arriba ni al mig metre.

Deixa anar una maledicció i torna a mirar cap on té els peus, d'on li arriba un poc de llum. Tot i que la roba fa olor de net, l'espai reduït on es troba fa una lleugera olor de resclosit, malgrat notar-se com un perfum de colònia barata que ho impregna tot.— El pàrquing! Era al pàrquing! Però com he arribat ací...? —La imatge es va dibuixant a poc a poc al seu cap, el primer flaix dona pas a una successió de records que van cobrant vida. Amb molt d'esforç aconsegueix girar-se i intentar traure el cap a l'exterior d'aquella mena de petit forat-llit. La contorsió la deixa esgotada, però li permet veure que allò que li immobilitza els turmells són unes manilles metàl·liques. Una creixent claustrofòbia i la sensació de pànic i ofec van fent-se presents fins que el cor es dispara a una velocitat que li prem el pit. Intenta de nou aturar els batecs amb la respiració. No fa cap més moviment fins a assegurar-se que les pulsacions s'asserenen. Quan finalment pot mirar a fora, s'adona que es troba en un espai elevat, perquè a sota del seu jaç hi ha una escala quasi vertical que comunica amb el que sembla el pis de baix. Es pregunta com ha arribat ací. Parpelleja els ulls secs que no s'acostumen encara al canvi de llum. Se'ls refrega i es lleva algunes lleganyes. Mira cap a baix tenint cura de no fer cap moviment en fals. Entreveu un espai menut on hi ha una taula. A les parets laterals, dues finestres i al fons, una porta mig oberta, que deixa entreveure un vàter.— Que hòsties deu ser, açò?, per Déu... Sembla l'interior d'una caravana d'aquelles de càmping. Si poguera baixar... Però amb les cames lligades és molt difícil! Massa alt..., millor que no ho prove... Si caic em podria trencar alguna cosa i seria pitjor... Sembla una que llogaren els papàs per anar a... ara no ho recorde. —Torna a estirar-se al llit. Respira i intenta concentrar-se per a no pensar en res, deixar la ment en blanc: 1, 2, 3... 3, 2, 1... A poc a poc nota que la boira mental es va dissipant i apareixen imatges. Deuen ser falsos records? El pàrquing, una

veu d'home i de nou la finestra. Sí, sí, hi anà perquè una veu d'home, no sap qui, l'havia avisada que tenia una finestra del cotxe oberta. Com havia sentit ella la veu? Per telèfon o potser pel porter automàtic? Ara, ara...! S'acabava de dutxar, portava el cabell banyat i de poc no es pega una senyora relliscada per voler anar massa de pressa. Sí, sí, una veu de les típiques aquelles de «correu comerciaaal!», però que no sé què que s'havia deixat la finestra oberta del cotxe. Li havia dit qui era? No, o almenys no ho recorda. Després de dir un gràcies de mala gana, s'havia eixugat els cabells en un bufit i es vestí amb el primer que trobà. No era lluny, el pàrquing, quasi al costat de casa. Havia agarrat les claus i sí, havia baixat. Potser qui l'avisà era l'encarregat, però... Havia anat fins al cotxe, intentant recordar quina de les finestres podia haver deixat oberta, quan de sobte... Sí, una fressa darrere d'aquella columna on ella havia topat una volta. Una ombra, i una punxada a l'esquena, o no, al coll, fou al coll... La mà dreta identifica el punt, encara dolorit.— No ho he somiat, no, ací m'han clavat alguna cosa! Però quin malparit, l'encarregat del pàrquing ara es dedica a aquestes bromes? Tros de fill de puta! Però de què va... —Es palpa la roba interior. Intacta. No sembla que l'hagen violada. Seca. Això vol dir que no fa moltes hores que està ací estirada, si no s'hauria pixat al damunt. Per què ha hagut de pensar això? Al cap de pocs minuts comença a sentir-ne ganes. I aquell vàter tan a prop! Fa l'esforç de tornar a mirar abaixant més el cap. Intenta veure l'exterior a través de les finestres. I, tot i la poca llum, li sembla que la caravana es troba dintre d'un espai gran, com un magatzem. Sí. Sembla que es tracta d'un taller, perquè arrecerada en una de les parets veu un tauler allargat sota un plafó de fusta ple d'eines, tot i que ella no hi entén molt, d'aquests estris. No pot apreciar-hi els detalls.— Calla... què és açò que se sent? Semblen trets. Mare de Déu! Potser és la policia, que ve a salvar-me. Però no,

espera! Que no es carreguen qui m'ha tancat ací i em quede jo feta una... Però no, no... Són petards, xiqueta! Sembla una mascletà! –Potser els sentits li estan jugant una mala passada, però els ulls se li omplin de llàgrimes i comença a sanglotar.– Diuen que, quan et mors, els esdeveniments que has viscut apareixen com uns flaixos en la ment i t'acompanyen per un túnel de llum blanca..., però joestic ben viva i tinc ben clar que soc Laura Nebot i que soc... la fallera, la fallera major! Però, per què ric ara com una boja? És que és al·lucinant, però... que faig ací? Si es tracta, realment, d'una mascletà, jo hauria d'estar allí, regnant sobre la festa i els festers. Però com et pot vindre ara al cap aquesta expressió tan cursi, Laureta? Qui em donava la tabarra amb això de regnar? Algun monàrquic, devia ser... –Els pensaments reboten com un ramat desordenat i la fan caure en el desànim. No té ni idea de què pot haver fet, o no fet, per a trobar-se en aquesta situació... Pensa si deu tindre relació amb allò que digué en aquella entrevista. Tant greu va ser? La van posar a parir, tot i que sap que la política està ben enverinada. Però quina culpa tenia ella que la gent reaccionara d'aquella forma quan digué quatre veritats? O potser amb la forma en què fou triada? La venjança d'algú que no hi estava d'acord? O potser no té res a veure amb les Falles! Aleshores què pot ser?– «Pensa, Laura. Estàs segura que ets la fallera major de València? Si ho fores, estaries en aquesta situació? Em sembla que delires». Merda, merda i més merda! Quina veu m'està dient açò? Sembla la de papà! Però que soc filla teua! Com vols que delire? Sí, sí... ,recorda la festa que muntàrem a la caseta del Saler, que ploraves d'emoció i tot... Soc Laura! I soc la fallera major! Aleshores... que faig ací? –Per damunt del soroll esmorteït li arriba també, llunyà, un lament que sembla d'animal. És més pròxim, potser ve de l'altra banda de la paret exterior. Sap que molts gossos no suporten els petards. Ho serà, un gos? Deu estar sol

o acompanyat d'algú? Es posa a cridar demanant auxili, però en els minuts següents no nota cap reacció. Té la gola seca, deu fer moltes hores que no beu un glop d'aigua. Ara el crit no és més que una veueta trencada que ningú pot sentir. Quan s'ha quedat de nou en silenci també s'han extingit els sorolls exteriors. I la sensació de soledat i abandonament se li accentua encara més. De sobte, li sembla observar que de fora arriba un poc més de claror. Ha sigut només un moment i tot queda de nou en l'anterior penombra foscant. Torna a cridar tan fort com pot. Imposta la veu, imposta el crit. En aquest moment sent una fressa a tocar d'on es troba i veu com la porta de la caravana s'obri d'una revolada...

DIA 17

13.50 h

–Falten pocs minuts per a la mascletà! Algú pot dir-me on hòsties és?

L'alcaldesa, amb el front permanentment frunzit i els ulls penetrants, estava tan neguitosa que, tot i intentar dissimular-ho, no podia evitar mossegar-se l'ungla del dit gros, després de llançar a terra amb violència la cigarreta que havia acabat d'encendre feia un moment. Pensava amb creixent preocupació en el príncep Felip i la seua recent esposa Letícia, que havia deixat a càrrec del president de la Generalitat i el primer tinent d'alcalde amb l'excusa que anava un moment al seu despatx. No podia allargar més l'absència, però tampoc podia tornar sense una resposta. Rodejada dels col·laboradors més directes, acabava d'esbrincar el regidor de Festes i Falles i president de la Junta Central Fallera per no haver estat amatent al que podia passar. Ella ja havia dit feia temps que no es refiava d'aquella xica, tan diferent de les d'anys anteriors. El regidor, compungit i sense saber quina cara posar, s'excusava:

–Ja ho estem intentant, des de fa hores! Hem preguntat al seu casal faller i als pares, naturalment... Però ells tampoc ho saben... Quan sa mare ha tornat de la compra, a les deu del matí, s'ha trobat que no estava. S'ha esfumat! Al barri, tots els amics i familiars l'estan buscant!

–De Benimaçlet havia de ser! Allí hi ha moltes ganes de festa. Ves a saber si està agafant una mona en un local d'aquells

que diuen alternatius! –l'alcaldesa ho va deixar anar arquejant una cella, sense pensar que algú d'aquell barri la podia sentir–. Encara gràcies que tenim ací la fallera major infantil... Perquè si no...

Un moment després, resolutiva, s'adreçà a tota la concurrència:

–Els prínceps ja deuen estar a punt d'eixir al balcó... Què els dic, quan m'ho pregunten?

–Els pot dir que no ha pogut vindre perquè no es troba bé. Un virus o una indigestió, per exemple. I que és millor que es cuide perquè els pròxims dos dies seran de moltes activitats i emocions –ho proposà el seu assessor per a afers de protocol, de mitjana edat, ben vestit i de cabells negres i brillants recollits rere les orelles. I afegí:– Així guanyem temps per a poder localitzar-la.

–De virus res, em sentiú? Que després la premsa tot ho exagera! Quedem que una indigestió, d'acord? Que els virus s'apeguen i, després, passa el que passa.

Com que a ningú se li ocorregué cap altra excusa més elaborada, la donaren per bona. L'alcaldesa marxà del seu gran despatx seguida de la resta de comitiva, formada, a més del regidor president de la Junta Central Fallera, per tres regidors més i tres càrrecs de confiança, lluint tots ells els seus millors somriures. Naturals i sense forçar, segons les instruccions que els havia donat la *jefa*. Els que havien d'anar al balcó ho feren en aquella direcció i els que tenien l'encàrrec de trobar la desapareguda, cap als seus respectius despatxos, des d'on començarien a donar ordres als subordinats. La consigna, per a tots i des de feia dies, era que la gran festa de la ciutat havia d'eixir perfecta, la millor de la història, per tal de fer oblidar la desgràcia de l'any anterior quan a la plaça havien mort tres persones per l'esclat accidental, quan començava el muntatge, dels petards de la darrera mascletà. Allò coincidí amb l'escàndol polític de les acusacions

per corrupteles contra alguns regidors, que amenaçà durant uns mesos l'estabilitat del govern de la ciutat i es pogué frenar en el darrer moment amb una dimissió i dos relleus. Tot plegat, una entrada amb mal peu en el nou segle estrenat de feia poc.

Mentre arribaven al seu destí, ja més assossegada, l'alcaldesa xiuxiuejà a l'orella del regidor president de la Junta Central:

—Mira el que et dic, Eloi. Una xica malcriada no ens espatllarà la festa dos dies abans de la gran apoteosi final. Açò fa tuf de sabotatge! —L'altre sabia que quan alguna cosa no anava bé, per a l'alcaldesa tot esdevenia una conspiració. El crispava el to afectat de la seua parla i el llenguatge grandiloqüent que feia servir, però, com més enfadada es mostrava l'alcaldesa, més servil esdevenia ell.

Eloi Bolinches, baix i rodanxó, de cabell esclarissat, rostre lilós i bosses arrugades sota els ulls, tenia un tic al dret que se li accentuava quan estava nerviós. I ara ho estava molt. No trobava el moment de fer una confessió que no podia dilatar-se més en el temps. S'acostà a l'alcaldesa i, en veu baixa, li deixà anar el que no havia gosat dir en la reunió precedent.

—Aquest matí, en una trobada d'urgència de la Junta, s'ha valorat una proposta meua de contractar un detectiu privat per a buscar-la. Però la majoria ho han descartat, segurament per por que haguera transcendit a la premsa... —mentre parlava, simulà que no s'havia adonat del gest instintiu d'ella, que amb cara de fàstic s'apartà lleugerament mentre feia el gest d'eixugar-se la galta. No dominava les distàncies i la seua veu xafallosa acostumava a anar acompanyada de projectils que impactaven en els interlocutors.

—Ho has fet sense consultar-me? —feu l'alcaldesa, amb cara molt seriosa—. Ja en parlarem! Em sembla molt malament això de prendre iniciatives en detriment de la nostra policia local. Saps que en la Junta hi ha bocamolls esperant cagades per...

—No, no! En absolut! La nostra policia ja s'ha posat a buscar-la, és clar. I han de seguir fins que la troben! Però no podíem perdre temps i m'havia semblat que calia fer alguna cosa més...

—Et dic que ja en parlarem... Però d'entrada tenen raó els que hi han votat en contra. No es pot saber de cap manera que l'estem buscant! Només ens faltaria que correguera la veu!

—Ho sap molt poca gent... —amb veu ansiosa—. I els agents tenen les meues ordres precises de no donar explicacions ni dir a ningú el que fan.

Ho digué mentre intentava *surfejar* la mirada d'ella, que ara brandia un lleuger somriure com dient que sí, que ara estava per creure's que els agents de la local acatarien les ordres d'un panoli com ell. I que estarien callats, quan sabia del cert que mitja plantilla li la tenia jurada. Quines servituds té el poder, pensà, entre elles haver de dependre de personatges com Bolinches, més ase que un ruc.

Quan l'alcaldesa encara rumiava si continuar mortificant-lo per haver fet una proposta sense el seu permís, veié que el president de la Generalitat s'havia girat i li feia senyals des del balcó, tocant insistentment el seu Rolex d'or. Amb un gest de la mà, acomiadà el regidor i tornà a col·locar els músculs de la cara en posició de somriure, després de comprovar en un espill menut que el pintallavis no se li havia escorregut cap a les dents. Es dirigí on eren els prínceps. Ja passaven uns minuts de l'hora prevista i el sol calfava de valent a la plaça de l'Ajuntament, malgrat ser encara hivern. La multitud estava acalorada i alguns impacients ja feia estona que, a viva veu, deien allò de «senyor pirotècnic, pot començar la mascletà!», el crit d'inici que havia de fer la fallera major adulta i que en aquella ocasió li tocaria fer a la infantil.

L'absència inexplicable de la fallera major era per a l'alcaldesa la culminació d'un xicotet desastre que s'anava arrossegant de

feia mesos. L'octubre anterior s'havia procedit a triar les falleres majors enmig d'un clima de divisió en el si de la Junta Central atiat per maniobres fosques a favor i en contra d'alguna de les candidates, al mateix temps que sorgien divergències a l'hora d'aprovar una modificació dels estatuts. Un sector, minoritari, que es considerava perjudicat, format bàsicament per les falles dels barris perifèrics, acusava l'altre d'haver fet una redacció que els afavoria a l'hora de rebre les subvencions. Els barris del centre es revoltaren davant d'aquella acusació. La controvèrsia estigué a punt de provocar un trencament de la unitat del món faller. Una unitat que només es pogué mantindre amb pinces després d'àrdues negociacions. Hi influí el fet que tothom tenia ganes de passar pàgina i oblidar l'any anterior, quan algun membre de la junta també es veié esquitxat pels escàndols polítics.

Finalment, la falla més veterana del barri de Benimaclet s'ho havia ficat a la butxaca i Laura Nebot, una jove de vint-i-un anys, havia resultat escollida fallera major. Una bellesa d'aquelles que van per la vida com si ignoraren l'impacte i l'admiració que desperten allà on es planten. Des de xicoteta que tot el món li havia dit que era una preciositat de criatura. Era d'aquelles xiques altes i rosses que destil·len classe encara que visten uns texans i una samarreta bàsica. Un esteta cursi l'hauria definida com una bellesa grega, serena, que conjugava a la perfecció amb el seu temperament, que alguns definien com altiu, però que en realitat era el producte de combinar prudència i un xic de timidesa amb bones maneres.

Filla d'un xicotet empresari del ram de l'hoteleria i d'una mestra de primària, no se li coneixia parella i estudiava filologia catalana en la Universitat de València. Arran de ser escollida li feren una entrevista al diari *Levante-EMV* on, entre altres coses i responent una de les preguntes, digué que es considerava anti-feixista i solidària amb els desafavorits. La resta de l'entrevista

era més ensucrada, parlant de les coses que li agradaven, dels animals de companyia, de si feia esport o anava al gimnàs, quins eren els seus plats preferits, les botigues de moda que freqüentava, els seus actors i cantants favorits, tots aquells temes que se suposa que interessen els lectors. Però l'endemà el diari *Las Provincias*, en un editorial molt crític, li retragué amb duresa aquell pronunciament polític com si fora l'únic tema del qual havia expressat la seua opinió.

Costà Déu i ajuda que la direcció del rotatiu acceptara que Laura Nebot podia ser també una bona representant de les Falles. Ho feu a partir del moment que de diferents estaments els advertiren de la necessitat d'aturar una bel·licositat que podia incitar a la violència contra l'escollida. I, de retop, fer mal a la festa. De fet, les amenaces ja havien començat. Passà a ser considerada objectiu a abatre per part d'un conegut grup radical d'extrema dreta, segons una pintada feta a la façana de la universitat, al carrer de la Nau. La seua cara apareixia al mig d'una diana. Després d'una feixuga negociació que durà molts dies, *Las Provincias* havia publicat una ressenya biogràfica on Laura Nebot era presentada en tot moment com una jove centrada, afectuosa, casolana i amant de l'esport, el cinema, la cuina i l'excursionisme, amb molt d'espai dedicat a les seues preferències falleres. Però obviant cap referència concreta als seus estudis universitaris ni a tendències ideològiques, polítiques o religioses.

Com caigut del cel, arribà al consistori un estudi finançat i atorgat amb criteris poc clars a un observatori afí on es descriu els perfils de la joventut del Cap i Casal a partir de les paraules amb les quals es definien a si mateixos. L'oposició municipal hi tenia posat l'ull, en aquell estudi, perquè se sospitava que el resultat no justificaria els milers d'euros que havia costat. Però resultà que «ecologista», «solidari» i «antifeixista» foren els tres adjectius amb què es definia majoritàriament la població entre els quinze i

els vint-i-cinc anys. Allò serví també a l'ajuntament per a justificar la tria d'una jove que representava clarament aquell segment de la societat valenciana. I per a fer callar les crítiques de l'oposició a l'oportunitat de l'estudi, que quedà guardat en un calaix.

—Per què sou sempre tan susceptibles? —havia dit l'alcalde quan els lliurà una còpia—. Ací ho teniu! No direu que no us agrada.

Amb tot plegat es considerà que n'hi havia prou per a encarilar la situació. I a partir d'aquell moment tot semblava oblidat. En la Crida del final de febrer, que obria la festa, el discurs de Laura Nebot com a fallera major havia complagut tothom. Res no podia fer pensar que es toparien amb un fet com el que ara començava a preocupar els estaments implicats en les Falles.

18.10 h

Feia més de dues hores que s'havia iniciat l'ofrena floral a la Mare de Déu dels Desemparats, un dels actes tradicionals més representatius de les Falles de la capital i la fallera major continuava sense donar senyals de vida. Cap pista d'on podia ser. De fet, no havia de participar en l'ofrena fins avançada la nit i encara tenien temps de trobar-la. Però fins aquell moment tots els esforços de familiars, amics i policia havien sigut en va.

La comunicació del matí de l'ajuntament, només verbal, tingué, en part, un efecte contrari al pretés. El cap de premsa havia convocat els periodistes, però no els donà cap document escrit. Només es limità a explicar que l'absència de la fallera major era deguda a una indigestió. Ho feu acompanyat dels seus somriures i facècies habituals, però aquesta volta se'l notava neguitós. Potser per això alguns mitjans de comunicació, estranyats també per la forma tan poc habitual de fer-ho públic,

dubtaren d'aquella versió i ja es començava a parlar de desaparició misteriosa. Per a intentar contrarestar-ho, curar-se en salut i no caure en més contradiccions, bona part dels esforços de les autoritats municipals se centraven ara a ressaltar la figura de la fallera major infantil i llevar-li importància a l'absència de l'altra, que oficialment continuava trobant-se malament.

En els ambients més informats de la ciutat ja se sabia que per part de la Policia Local, potser també d'altres cossos policials, s'estaven mobilitzant les xarxes de confidents per a trobar-la, amb contactes no només en el món de la delinqüència sinó també en els cercles polítics més extrems, de dreta i d'esquerra.

El gabinet de crisi, com l'acabava d'anomenar l'alcaldesa, es trobava reunit des de feia mitja hora i el nerviosisme i les males maneres amenaçaven de ser la tònica general. Havia arribat un cert malestar de la casa reial, poc avesada que els actes que presidien els prínceps anaren pel pedregar.

—Abans, alguns periodistes m'han preguntat si l'absència no deu tindre relació amb allò que declarà al *Levante-EMV*. Però de moment, afortunadament, encara ningú parla de desaparició... —ho digué, amb un somriure de circumstàncies, el jove cap de premsa, mirant-la de reüll.

—De què rius, imbècil? —Ella seguia de mala jeia i de bona gana li hauria pegat un calbot. Ja sabia que la compareixença del matí havia sigut un fracàs, però de moment només podia escarnir-lo. El coneixia des que anava amb bolquers, fill de la seua amiga Chus. El xic havia acabat periodisme i en algun lloc l'havien de col·locar. Era tot simpatia i s'havia guanyat els periodistes d'informació local, no tant per desenvolupar amb eficiència les tasques que tenia encomanades sinó especialment per convertir totes les seues compareixences en un seguit de gracies.

—Jo... no... no reia... Només era un comentari... —s'excusà, evidentment, amb un ampli somriure.

–Jo ja sabia que aquella elecció ens portaria problemes – continuà l'alcaldeessa amb veu lúgubre i mirada incendiària–, perquè aquesta xica no era de fiar. Filologia catalana! Ja coneixeu el meu ull clínic per a detectar catalanistes emboscats. Però no volgueren fer-me cas. Si no es presenta a l'ofrena floral, açò serà una merda! L'oposició ens culparà. Haurem de tindre arguments amb què respondre...

–Podem dir que cedeix tot el protagonisme a la fallera major infantil. –De nou, l'assessor per a afers de protocol acabava de demostrar que era home d'idees.

–Amb quin objectiu? –L'alcaldeessa se'l mirà estranyada.

–Evident! Tots estem al cas de la desgraciada història d'Aitana, no? Un homenatge a la pobra criatura.

Alguns pensaren que aprofitar-se del cas d'aquella xiqueta desapareguda i trobada morta posteriorment era poc ètic. I encara menys estètic. Però l'assessor tenia una imaginació desbordada i sovint deia o feia les coses sense consultar ni encomanar-se a ningú. Era capaç de novel·lar qualsevol fet, traure'l de context i explotar-lo en benefici seu. Molts, al seu voltant, procuraven passar desapercebuts per por de ser-ne víctimes.

Però el regidor president de la Junta Central Fallera s'oposà a la sorprenent proposta. El cap de protocol no havia sigut mai sant de la seua devoció i ara encara menys. Però quan Bolinches es neguitejava tenia per costum gratar-se els cabells amb les dues mans, que li quedaven com greixoses. Allò era exasperant, sobretot, per la sensació urgent de picor que comunicava als que tenia al voltant.

–Aquest motiu, a part que no m'agrada gens, potser hauria servit al matí, abans de la mascletà –digué–. Però no a aquestes altures, quan hem dit que no es trobava bé. I quan ja estan començant a córrer tota classe de rumors i la notícia que no la trobem... Recórrer a la desgràcia d'Aitana, de veritat que ho

trobe de molt mal gust, per dir-ho de manera delicada. Probablement, no tindrem més remei que empassar-nos el gripau.

–D'això res! Jo no m'empassé els gripaus de ningú! –bramà l'alcaldeessa–. Que la policia faça la seua faena i la troben prompte! I tu, Bolinches, procura que no córrega la veu entre les falles! Queda clar el que et demane? Pluja fina, això és el que necessitem. I tu ets... –mirant ara el seu assessor de protocol–. Ets un pallasso! Pobra Aitaneta! Què dirien els seus pares!

L'assessor s'alçà d'una revolada i semblà que anava a marxar, però la mirada de l'alcaldeessa el feu tornar a seure. Potser en un moment de lucidesa calibrà que el seu orgull no era res comparat amb la morterada que cobrava cada mes.

Per la seua part, Eloi Bolinches s'havia posat molt roig i de moment no digué res. No era home de subtileces i l'al·lusió a la pluja fina l'havia desconcertat. Lent de reflexos, sovint li costava enganxar el sentit metafòric o càustic de l'alcaldeessa, que feia servir el llenguatge com una arma llancívola. El seu cervell hagué de diferenciar entre la pluja fina i altra pluja que li venia al cap per les confidències d'un parent seu, client assidu a llocs de mal nom.

–Pluja fina, senyora alcaldeessa, pluja fina... –a la defensiva, no se li ocorregué altra cosa que intentar imitar la ironia.

–A veure, Bolinches, quins són aquests rumors que corren? –Ella tornava a centrar la reunió.

–Mira... la gent és com és. I molts fallers no païren bé les declaracions aquelles al *Levante-EMV*. I ara sembla que celebren el que està passat... No es que s'alegren que haja desaparegut, no, ni li volen mal, però, en fi..., en fan burla, però sense mala intenció. Ja saps que són molt festers. No crec que tinguen res a veure amb la desaparició, ni de bon tros. Com més extremistes més faves són, aquesta gent el màxim que faria seria cremar el seu ninot.

—Ja veurem qui riu l'últim, ací, ja ho veurem...

—D'altra banda —continuà el regidor—, he parlat abans amb el cap de la Policia Local i m'ha dit que intentaven esbrinar alguna cosa sobre una misteriosa trucada telefònica que havia mogut Laura Nebot a anar-se'n de sa casa i no tornar. Que d'allò podia dependre descobrir on es trobava, si està retinguda per algú o ha desaparegut voluntàriament. En resum, que encara no tenen res. Ah, i també que col·labora amb ells la Policia Nacional, un expert en persones desaparegudes. Però que tot es fa de manera molt discreta, perquè encara no hi ha ordre judicial.

—Ah, sí? Esperem que els caps estiguen a l'aguait, que això de les col·laboracions ja sé jo com comença i com acaba. Al final resulta que has de demanar permís al ministre, que si no es fa l'*ofendidito*. I saps qui és aquest individu? L'expert que dius que col·labora?

—No, no ho sé, no m'ho digué per discreció. —Quan volia, Bolinches sabia improvisar.— *Com si jo no sabera qui deu ser l'expert... Em jugue els ous que és Toñito Costa, el cunyat de l'intendent. I que la col·laboració consisteix a fer el vermut junts, comentar el tema i explicar-se xafarderies...*

—I com tenim el tema de la denúncia? Com va açò, ara? 24 o 48 hores? O és només en les pel·lícules? —l'alcalde, mirant l'assessor.

—Quan la desapareguda és major d'edat, la policia intervé després d'unes hores de presentada, no és el mateix que si fora una criatura.

—El primer que cal fer és contactar amb la família perquè presenten la denúncia immediatament, si encara no ho han fet. I oferir-los la plena col·laboració de l'Ajuntament i la Junta Central Fallera. De cara a les pròximes hores hem de donar una imatge serena i unitària i evitar declaracions exaltades que només serveixen per a atraure els mitjans com a voltors —l'alcalde ho

digué mirant-los a tots dos, però especialment a un Bolinches cada vegada més despentinat.

Laura no sap què pensar. Des que ahir l'home va entrar, l'ajudà a baixar del llit i li posà unes altres manilles als canells, han passat moltes hores i unes quantes coses que li semblen inversemblants. Troba molt estranya l'amabilitat amb què la tracta en tot moment, malgrat que ella no para de plorar i cridar que la deixi lliure. Quan li ha demanat que li diga per què la té allí tancada, l'home s'ha limitat a mirar-la fixament als ulls, però sense obrir la boca. Ha accedit a llevar-li les manilles perquè puga anar al lavabo, un xicotet vàter que necessitaria una neteja a fons. Què donaria per una dutxa! La major part del temps l'home el passa fora de la caravana i ella pot veure per la finestra com prepara menjar en un fogonet, a tocar de la taula de treball. Sembla sentir una ràdio. Com si estiguera esperant algú. A dintre, on ella resta tancada, aquell individu no ha deixat res que li poguera servir d'arma o que li siga útil per a forçar la porta, de la qual també ha llevat el pestell per a impedir que ella es puga tancar per dins. No han servit de res les llàgrimes. Fins ara, totes les preguntes que li ha fet han quedat sense resposta. Es pregunta si deu ser un sicari a sou. Però allò que més l'ha sorpresa és quan, a l'hora de dinar i sopar, ell entra amb els àpats que ha preparat, para taula amb coberts i plats de plàstic i la convida a menjar amb un somriure que a ella li sembla una ganyota. Fins ara s'ha negat a menjar res i intentarà aguantar tant com puga. Pensa que al menjar hi pot haver posat alguna cosa. Clar, que si volguera també li podria posar a l'aigua. Sense beure no aguantaria dos dies. L'home li parla de com de bo està el que ha preparat i que és una llàstima

que s'ho perda. Ella recorda una notícia recent i li ve un calfred. A unes angleses que les segrestaven per a matar-les, abans les alimentaven i empolainaven perquè estigueren ben guapes en el moment de la mort.

—Se n'ha anat molt enfadat perquè no he volgut menjar res. I si no torna? Podria morir-me ací sola, sense que ningú sàpia on estic ni que m'ha passat! Però no, no ho crec. Probablement, ho fa veure per a fer-me patir i que em done per vençuda. Si no, no hauria deixat el plat ací, per a fer-me caure en la temptació. Però no em crec res del que diu. Cada volta tinc més clar que m'està preparant per a alguna cosa terrible, com allò de les pobres xiques angleses. Ell deu ser l'encarregat d'intentar convèncer les segrestades que no ens volen cap mal i que acceptem menjar i cuidar el nostre aspecte, per a després entregar-nos a altres membres de la banda. Em fa por només de pensar-ho. Està clar que aquesta és la seua missió i vol que em confie. Potser es pensa que no sé què és la síndrome d'Estocolm. Però sí que ho sé! I no hi vull caure de cap manera! La meua única defensa és no fer cas del que diu i deixar que el meu cos siga cada volta menys desitjable, estiga més deteriorat. Així potser deixaré d'interessar-los. Hi ha una cosa que em preocupa. I és quan en un segrest no et tapen la cara ni se la tapen ells. Vol dir que no n'ixes viva. Tant se li'n dona a aquest tio que jo el puga reconèixer... Si no fora perquè està un poc gras, semblaria el típic home invisible, que acostuma a passar desapercebut. Les ungles brutes... El tio que feia de fuster també les hi tenia, però aquest sembla que ni se n'adone, de com les porta. De moment no vull menjar res. Però, fins on podré aguantar? Mare de Déu dels Desemparats, perdoneu-me i ajudeu-me! Jo fins ara no he cregut molt i potser em castiguen per açò, per haver sigut una hipòcrita. Promet que, si puc eixir d'aquesta situació, seré la vostra més fidel devota!